

[Fogh Rasmussen]

Allerede i september sidste år blev der råbt vagt i gevær, idet bestyrelsen fik pålagt at overveje, hvorvidt der i 1980 ville opstå behov for supplerende kapitaltilførsel, samt at komme med forslag til tilvejebringelse af en sådan. Ganske selvfølgelig måtte der i så fald også ske en revision af langtidsvurderingen af selskabets drift.

Det er det, der nu er sket, og som vi nu skal tage stilling til: behovet for tilførsel af en ansvarlig lånekapital på 108 mill. kr. fra staten, ganske som for 2 år siden. Hertil kommer aktionærernes og bankernes forpligtelser. Man bibeholder altså princippet, som har været gældende for Stålvalseværkets finansiering i de 40 år, det har eksisteret. Der bliver heller ikke nu tale om driftssubsidier.

Vi har også noteret, at industriministeren som et led i rekonstruktionsplanen har gjort det til en betingelse, at der med virksomhedens ansatte opnås aftale om en bonusordning el. lign., der kan betinge en bedre udnyttelse af virksomhedens anlæg. Dette læser vi som et krav om indførelse af et produktivitetsfremmende lønsystem, og det vil vi gerne, så stærkt som det er muligt, fastholde.

Tilbage står vurderingen af virksomhedens betydning som stålproducent samfundsøkonomisk og beskæftigelsesmæssigt. Betydningen på disse områder er næppe blevet mindre siden 1978, og der er intet i den europæiske stålpolitik, der taler for at opgive den danske stålproduktion. Den internationale arbejdsdeling på dette område lader jo vente på sig. Ser vi ud over grænserne, ser vi, at Stålvalseværket ikke står alene med problemerne. I en tid, hvor krisen rammer små og store virksomheder, må argumentationen for kapitalbistand til en enkelt virksomhed naturligvis være stærk, og man kan spørge: er den tungtvejende nok? Bemærkningerne til lovforslaget tyder på det.

Venstre vil gerne se problemerne yderligere belyst under udvalgsarbejdet.

Kjelgaard (KF):

Da vi i 1978 behandlede lov nr. 247 og bemyndigede staten til at indskyde kapital i og stille garantier for Stålvalseværket, gjorde vi det i tillid til, at det, handelsministeren sagde dengang, holdt stik. Det gjorde det ikke. 2 år efter skal vi til det igen. Tidsinter-

vallerne bliver kortere og kortere, og en ny kriseløsning skal nu etableres.

Industriministeren siger i sin fremsættelse, at de regnskabsmæssige tab er blevet væsentligt større end skønnet ved rekonstruktionen i 1978, bl. a. på grund af en ugunstig udvikling i forholdet mellem selskabets salgspriser for stål og indkøbspriser for skrot. Det er rigtigt, mærkeligt nok, at priserne på skrot, og for den sags skyld også priserne på energi, er steget meget kraftigere end priserne på stål, som alle lande tilsyneladende konkurrerer om at producere med statstilskud og tab. Mon ikke de stålproducerende lande snart kunne lære lidt af de olieproducerende lande, lære lidt af OPEC-landene, der værdsætter deres egne produkter højt, og som ikke ville have ret megen glæde af dem, uden at de kunne købe stål? For øvrigt, hvorfor er skrotaftalen ikke forhandlet færdig inden 1. april, og hvad har regeringen gjort for at presse på for at få den aftale i orden?

Industriministeren siger endvidere, at her til kommer, at valutakursudviklingen har haft til følge, at selskabet i 1979 har måttet registrere betydelige tab af egenkapital i form af kurstab på selskabets udlandsgæld. Valutakursudviklingen er sådan en dejlig camoufleret størrelse, men lad os dog sige tingene, som de er: valutakursudviklingen betyder kort og godt regeringens fejlslagte økonomiske politik, og er der nogen som helst grund til at tro, at den ændrer sig væsentligt i de kommende år?

Det fremgår af bemærkningerne, at den årlige 5 pct.s devaluering af den danske krone vil give stålvalseværket et tab på ca. 30 mill. kr. om året. Kan vi, hr. industriminister, regne med, at de danske devalueringer eller kronejusteringer kan holdes inden for den ramme i de kommende år? I 1979 har kurstabene været ca. 70 mill. kr., det svarer nogenlunde til 10-15 pct., og meget tyder på, at de bliver større fremover.

Det samme mønster vil være gældende for renteudviklingen, som også er en følge af den økonomiske politik. Er der udsigt til bedring? Vil virksomhedens rentebyrde blive mindre i de kommende år? Den var i 1978 ca. 62 mill. kr. og i 1979 ca. 77 mill. kr., altså en stigning på ca. 25 pct. Vil denne stigning i rentebyrden for dansk erhvervsliv fortsætte?